

CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST

No.B.X.19909.

Bijlage: 1:

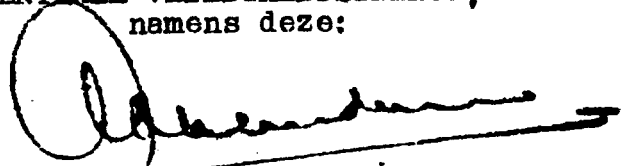
Diot.: XI. Typ.: RD. . . .

Onderwerp: overzicht no.6.

's-GRAVENHAGE, 4 Augustus 1947.
Javastraat 68.
Tel.182730.

Hierbij heb ik de eer U een exemplaar aan te bieden van
Overzicht no. 6 van mijn Dienst, afgesloten per 19 Juli 1947.

Het Hoofd van de
CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST,
namens deze:

J.G. Crabbendam.

AAN alle Politieverbindingen.

CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST.

Overzicht no. 6.

1947

I N H O U D

I.	Communistische Partij Nederland ("De Waarheid")	blz. 1.
II.	Radio Werkend Nederland	blz. 3.
III.	Communistische Intellectuelen	blz. 4.
IV.	Psychologisch Adviesbureau van het A.N.J.V.	blz. 6.
V.	"Spartacus" als nooduitgave	blz. 7.
VI.	Verenigde Socialistische Staten van Europa (V.S.S.E.)	blz. 8.
VII.	Jehova's Getuigen	blz. 10.
VIII.	Eenheids-Vak-Centrale (E.V.C.)	blz. 11.
IX.	Indonesië	blz. 12.
X.	Stekingen (overzicht Juni 1947)	blz. 15.

I. COMMUNISTISCHE PARTIJ NEDERLAND ("DE WAARHEID").

Oriëntering op het Oosten, nationalisatie van banken en bedrijven van openbaar nut, herstel en organisatie van arbeidskracht en een democratische regering, voornamelijk steunende op de arbeidersklasse, worden in de bladen der Communistische Partij Nederland de grondslagen van een Nationaal Welvaartsplan genoemd. Het partijbestuur der C.P.N.-zelf ziet in de verwezenlijking ervan een middel om Nederland terug te voeren op de weg naar economisch herstel. Scheepsbouw, scheepvaart en handel, een chemische industrie met grondstoffen van eigen bodem en het winnen van nieuw land voor veeteelt en zuivelproductie worden als hoekstenen van zulk een welvaartsplan aangeduid.

De Nederlandse koopvaardij zal een schakel moeten zijn "tussen de nieuwe wereld in het Oosten en de nieuwe wereld in het Westen". Op dit ogenblik, zo wordt betoogd, bestaan ten minste vijf economische machtscentra met de Verenigde Staten van Amerika aan de spits. Daarnaast poogt het Britse grootkapitaal, in vele opzichten van de U.S.A. afhankelijk, zich te handhaven door een West-Europese concentratie, waarbij het Frankrijk, westelijk Duitsland, België, Nederland en Luxemburg aan zijn belangen ondergeschikt wil maken.

In Frankrijk worstelt, blijkens deze voorstelling van zaken, het zware industrie-kapitaal om zijn bestaan. Het breidt zijn macht over het Saargebied en de Belgische industrie-centra uit. Aan de andere kant staan de grote socialistische Sovjet-Unie en de "nieuwe democratieën van Oost- en Zuid-Oost-Europa".

De communisten zeggen een beroep te doen op de ondernemingsgeest, de kunde, de vlijt en de wil tot nationaal behoud van Nederland.

Zoals sedert de bevrijding te doen gebruikelijk is, wordt de remedie tegen kwalen van deze tijd door de C.P.N. bij voorkeur in nationale verpakking aangeprezen.

Het nationaal welvaartsplan is blijkbaar bedoeld als een tegenwicht op de nota van Minister Lieftinck, welke het Partijbestuur der C.P.N. de financiële uitdrukking noemt van de door de regering gevoerde politiek, welke "een onriskebaar bankroet" aanwijst.

De oorzaken van dit bankroet zijn, volgens het Partijbestuur der C.P.N.:

- a. het ontbreken van her-oriëntering en planmatigheid in de Nederlandse economie;
- b. de militaire uitgaven, bron van inflatie;
- c. het financiële beleid ten gunste van de rijken;
- d. de achteruitzetting van de arbeiders;
- e. toenemende corruptie, smokkel en zwarte handel.

De regering zou uit de ongunstige balans van haar beleid niet de consequentie trekken, dat een nieuwe koers moet worden gevaren. "Zij opent geen ander perspectief dan de 'aanpassing', de verlaging van het levenspeil der werkers, op dezelfde wijze als dit door de vooroorlogse regeringen werd gedaan. Intussen gaan wij de onvermijdelijk in de gehele kapitalistische wereld naderende crisis tegemoet. Slechts een diep-ingrijpende wijziging van het bewind kan ons volk voor een ramp behoeden, waarvan de omvang niet is te overzien", zo zegt de C.P.N.-leiding. Terwijl elk verder offer van de werkende bevolking met beslistheid van de hand moet worden gewezen, kan, aldus de toelichting, in de

de huidige noodtoestand der staatsfinanciën worden voorzien o.a. door terugtrekking van de troepen uit Indonesië, door het tot op een minimum terugbrengen van de militaire uitgaven en door wederinvoering van de eerste oefentijd van vijf en een halve maand voor dienstplichtigen. Hoge heffingen op de grote vermogens, hoge belasting van de export- en importwinsten, opvoering van de progressie der inkomsten, successie- en luxebelasting en van de belasting op arbeidsloos inkomen worden nodig geoordeeld, evenals verbeurdverklaring van het bezit van collaborateurs, economische misdadigers en vijandelijke ingezetenen. Dollar-effecten zouden volledig moeten worden verkocht zonder vrijstellingen en tegen uitkering in geblokkeerde guldens. Deviezen-transacties van de internationale maatschappijen dienden ter voorkoming van clandestiene kapitaal-uitvoer te worden gecontroleerd en alle invoer van militaire aard behoorde te worden geannuleerd.

Wanneer de Nederlandse communisten thans gewag maken van "de nieuwe wereld in het Westen" wijken zij wellicht opzettelijk af van het geldende spraakgebruik. Amerika heeft voor de C.P.N. kennelijk als "nieuwe wereld" afgedaan.

Weliswaar, zo wordt erkend, kan Nederland de handel met het Westen niet ontberen, maar de communisten achten heroriëntering van de Nederlandse economie op het Oosten dringend noodzakelijk. In de toelichting op het nationaal welvaartsplan gegeven in "De Waarheid", luidt het letterlijk: "Daarom ligt de toekomst van de Nederlandse in- en uitvoer in hoofdzaak in Oost-Europa, in het handelsverkeer met de nieuwe democratische landen en met de socialistische Sovjet-Unie."

De nieuwe democratische landen liggen kennelijk binnen de invloedssfeer van de socialistische Sovjet-Unie. Curieus is hier het gebruik der adjectieven (hierboven onderstreept).

De C.P.N. maakt thans in openbare vergaderingen propaganda voor dit, haar Nationaal Welvaartsplan. Tijdens een bijeenkomst in de openlucht, 1 Juli j.l. te Rotterdam gehouden, werd over de internationale aspecten op economisch terrein nauwelijks gerept. De C.P.N.-functionaris Jan Bork (Johan Heinrich van Bork, geb. 13-11-1908 te Amsterdam, aldaar woonachtig), sprek terloops over de "dollarimperialisten" en mispreekt de Truman-leer. Het ingrijpende plan-Marshall, een poging om met vereende krachten te geraken tot economisch herstel van geheel Europa, deed de spreker in de Maasstad af met de vermelding, dat Molotov de politiek van Amerika op de Parijse conferentie had ontmaskerd.

Het partijbestuur der C.P.N. heeft het nationaal welvaartsplan voor alles een strijdprogram genoemd. Ondanks het beroep op eenheid en de verzekering, dat men inzake Indonesië met de Partij van de Arbeid wil werken, zal het plan zeker diensten moeten bewijzen om de activiteit van de Communistische Partij Nederland en haar mantel- en nevenorganisaties op te voeren. Een plan maken alleen is niet genoeg, zeide Jan Bork in de eerder genoemde bijeenkomst te Rotterdam. En in minder plechtstatige bewoordingen voegde hij er aan toe: "Als je het wilt doorvoeren, dan moet het in de hoofden en harten van alle werkers leven en dan moeten we er voor knokken".

Op 13 en 14 September 1947 houden de beide Kamerfracties van de C.P.N. een groot demonstratief congres, waar de richtlijnen voor een Nationaal Welvaartsplan zullen worden behandeld. Duizend

Duizend afgevaardigden uit het gehele land zullen o.a. worden toegesproken door de voorzitter van de Tweede Kamerfractie Gerben Wagenaar. Het ligt in het voornemen om personeelsraden en -kernen aan het congres te laten deelnemen.

De C.P.N. hamert voort op het aanbeeld der agitatie. Verhoging der lonen blijft, volgens haar woordvoerders, mogelijk, zolang de ondernemers nog miljoenwinsten maken. "De Waarheid" publiceert al geruime tijd lijstjes van dividend-uitkeringen der grote ondernemingen. Het opheffen van de loonstop zou niet automatisch tot prijsverhoging behoeven te leiden. Ofschoon de C.P.N. het onder druk zetten van werkgevers door arbeiders met instemming begroet, vermijdt de Partij blijkbaar om rechtstreeks in eventuele arbeidsconflicten te worden betrokken. Zij verwacht kennelijk het grootste effect van "spontane stakingsacties" en ingrijpen achter de schermen. In hoeverre zij hiervan zal afwijken ten aanzien van de moeilijkheden rond Indonesië moet worden afgewacht.

II. Radio Werkend Nederland.

De Stichting Radio Werkend Nederland heeft reeds geruime tijd geijverd om, naar haar eigen zeggen, als gelijkwaardige partner in de Nederlandse omroep te worden erkend. Zij hield op 21 en 22 Juni 1947 in Amsterdam een zogenaamd demonstratief stichtingscongres, waarin het hoofdbestuur werd gekozen. Het is aldus samengesteld:

Co Baas, Amersfoort; Chris Cohen, Amsterdam; Bart den Dekker, Haarlem; Loes la Féber, Den Haag; Berend Hoogeveen, Brunssum; Sjef Pieters, Amsterdam en Arnold Tollenaar, Amsterdam.

De Stichting Radio Werkend Nederland werd, zoals in Maend-overzicht 4 van April 1946 was vermeld, 25 Maart 1946 als orgaan van de Communistische Partij Nederland officieel opgericht ten kantore van de Notaris L.J. van Rosendaal te Amsterdam door zeven in de hoofdstad woonachtige communisten. In November 1946 werd genoemde Sjef Pieters voorzitter. In Januari 1947 is Arnold Tollenaar als secretaris-penningmeester gekozen; 22 Februari daarop volgende vond te Amsterdam de installatie van de Centrale Culturele Raad plaats, welke Radio Werkend Nederland op verschillende gebieden van kunst en cultuur van advies zou dienen. Deze raad, gesplitst in afdelingen voor muziek, film, letterkunde en techniek, wordt voorgezeten door Magdalena Starkenstein, geboren te Praag en gehuwd met de zenuwarts Coenraad van Ende Boas, geboren te Rotterdam. Beiden zijn communist en woonachtig te Amsterdam. Magda van Ende Boas is doctoranda in de kunstgeschiedenis.

De Stichting Radio Werkend Nederland is gevestigd Vijzelstraat 65 te Amsterdam. De organisatie is verdeeld in 22 a 23 gewesten, elk onderverdeeld in afdelingen. Men streeft er naar, blijkens mededeling van Arnold Tollenaar gedaan op het stichtingscongres, binnen enige maanden 50.000 leden te hebben ingeschreven. Deze functionaris zeide o.e., dat reeds meer dan 500.000 bezoekers feestavonden en bijeenkomsten van Radio Werkend Nederland hebben bezocht. Ruim duizend programma's zouden zijn samengesteld. De door deze secretaris-penningmeester gegeven opsomming bevestigde nogmaals, dat de activiteit van Radio Werkend Nederland zich over zeer uiteenlopende sectoren uitstrekt. Er zullen toneel- en filmvoorstellingen worden gegeven. Aan dilettantenverenigingen zal hulp worden gehoden; ook zullen lezingen worden gehouden. Voorts

Voorts organiseert R.W.N. in vacantielijd familiedagen en boottochtjes. Volgens Tollenaar weigerde de Federatie van Omroepverenigingen haar medewerking om te komen tot het uitgeven van een programmaorgaan voor Radio Werkend Nederland.

Tijdens het stichtingscongres werd besloten telegrafisch te protesteren bij Minister Gielen en de voorzitters van de beide Kamers der Staten-Generaal tegen "het feit, dat door de Radioraad nog geen advies is uitgebracht omtrent definitieve radioregeling".

Het congres meende, dat het niet geduld kan worden, dat de Radioraad nog langer werkt zonder dat de communistische stroming in het Nederlandse volk is vertegenwoordigd. Het steeds weer uitstellen der toewijzing van zendtijd aan Radio Werkend Nederland werd beschouwd als een ernstige schending van het democratische recht. Er werd op aangedrongen, dat de Minister onverwijld stappen zou doen, welke leiden tot een verandering van de bestaande toestand. Harry Verhey, propagandaleider van de C.P.N., zeide in het congres te Amsterdam, "dat de reactie in geen enkel opzicht rekening wenst te houden met de belangen van de arbeidersklasse en de stem van 11 procent van de Nederlanders wil smoren door hun rechten op eigen zendtijd te bestrijden". "Voorwaarts" had ditzelfde percentage reeds vermeld in een inleidend artikel aan de vooravond van het R.W.N.-congres. Volgens dit communistisch weekblad kan de strijd voor zendtijd niet worden gezien als een op zichzelf staand geheel, doch dient deze te worden beschouwd "als een belangrijk onderdeel in de strijd voor democratische rechten, die de arbeidersklasse nog te voeren heeft".

III. Communistische Intellectuelen.

De uitspraak, dat de revolutie haar eigen kinderen verblindt, is met vele voorbeelden uit de historie te staven. In de Sovjet-Unie getuigden talrijke zuiveringsprocessen, gevoerd tegen vertegenwoordigers der intelligentie, van het onverzoenlijke standpunt, dat de nieuwe bolsjewistische machthebbers eertijds innamen ten opzichte van de intellectuele bovenlaag in Czaristisch Rusland. Zelfs vele intellectuelen, die actief hadden deelgenomen aan de proletarische omwenteling, vielen later ten offer aan de achterdocht van hogerhand. Menigmaal werden zij zonder meer gedoodverfd als contra-revolutionairen en als gevaarlijk overblijfsel der bezittende klasse van weleer, die slechts ondermijning van de doelstellingen der October-revolutie heetten te beogen. Nog in de dertiger jaren werden de geruchtmakende zuiveringsprocessen tegen een aantal Sovjet-generaals en andere hoge functionarissen, onder wie de journalist Radek, in het openbaar gevoerd. Enige opper-offiieren van het Rode Leger stierven diensgevolge in 1937 voor het executie-peloton. Naarmate Stalin en zijn uppersten zich binnen hun totalitair staatsapparaat veiliger gevoelden, werd het vraagstuk der intellectuelen tactisch anders bekeken. Gedurende drie decennia ontstond een jongere generatie van geestelijke werkers, die, bovenal politiek getraind en straf gedisciplineerd, dienstbaar is gemaakt aan het centraal en bureaucratisch gezag der U.S.S.R. De intellectuelen individueel, nauw gelieerd aan de Partij, werden meer en meer op de voorgrond geschoven en met onderscheiding behandeld. Zij genoten tevens niet te onderschatten stoffelijke voorrechten. Stellig heeft het voorbeeld van Moskou, in de latere jaren gegeven, de tactiek der nationale

nationale communistische partijen buiten de U.S.S.R. terzake beïnvloed. Meer en meer blijkt b.v. hoezeer de communistische partijleiders in het Westen nauwer contact met intellectuelen op prijs stellen. Veel moeite wordt er aan besteed, de interesse van deze vertegenwoordigers van kunst, techniek en wetenschap op te wekken voor de communistische ideologie. Waar het bij deze propaganda om een internationaal verschijnsel gaat, lijkt het nuttig aandacht te besteden aan een desbetreffende recente actie. Ofschoon buiten onze landsgrenzen ontplooid, zal ze haar invloed op Nederland kunnen uitoefenen.

In Juni 1947 werd te Brussel een conferentie der communistische intellectuelen gehouden. Uit de daar gehouden toespraken is wel gebleken, dat het hier een breed ontplooid propagandagold om meer mannen en vrouwen van wetenschappelijke scholing te winnen voor het communistische partijwerk. In Nederland is het Wetenschappelijk Bureau van de C.P.N. een centrum gebleken, waar, binnen het raam der politieke organisatie, reeds veel wordt gedaan om de intellectuelen aan zich te binden. Het Psychologisch Adviesbureau van het A.N.J.V., eveneens te Amsterdam gevestigd, waarover elders in dit Maandoverzicht bijzonderheden volgen, staat voorts onder leiding van communistisch georiënteerde intellectuelen. Paul Libois, professor aan de Brusselse Universiteit, eiste in een inleiding de eer van het initiatief op voor het beleggen van deze conferentie voor de Belgische Communistische Partij. Zij zou er het eerst aan hebben gedacht haar intellectuelen te verenigen. Ze kon dat volgens deze woordvoerder doen omdat in haar gelederen geen "ouvriërisme" bestaat. Blijkbaar bedoelt Libois met "ouvriërisme" het uitsluitend aandacht besteden aan de belangen van handarbeiders, wat de belangen van andere werkers (intellectuelen) zou hebben kunnen schaden. Hij noemde de organisatie der Belgische communisten een wezenlijke proletarische en arbeiderspartij.

Wij weten, zo zei hij, dat in de loop der geschiedenis de intellectuelen een progressieve rol in de klassestrijd hebben gespeeld. Wij herinneren ons de rol van de Encyclopaedisten, de invloed welke de Belgische intellectuelen op de omwenteling van 1830 hebben uitgeoefend. Libois haalde uit het Communistisch Manifest de uitspraak van Marx en Engels aan: "Op het ogenblik, dat de klassestrijd het beslissende uur nadert, neemt het verloop van de verwijdering der heersende klasse van de ganse oude maatschappij een zo geweldig en breed karakter aan, dat een kleine fractie van de heersende klasse er zich van afkeert en zich met de revolutionaire klasse verbindt, de klasse, die de toekomst in zich draagt. Gelijk eertijds een gedeelte van de adel naar de bourgeoisie overging, zo komt in onze dagen een gedeelte van de bourgeoisie naar het proletariaat en juist het gedeelte, dat gekomen is tot de theoretische kennis van het geheel der historische beweging".

Op het ogenblik, aldus Libois, zijn we getuige van de geboorte van een nieuw mensentype. Zijn Stalin, Togliatti, Dimitrov intellectuelen, werklieden of boeren? Bij de mannen van dit type dreigt de oorsprong zich uit te wissen. Er zijn, volgens inleider, duizenden mannen van het eerste plan, van wie de intellectuele of niet-intellectuele oorsprong vervaagt. Het zijn z.i. militanten, mannen van een nieuw type. Libois sprak verder misprijzend over "conformisme en ikzucht", maar zweeg over de talrijke tekenen van conformisme (de stipte naleving van Moskou's algemene directieven), welke zich juist in de nationale communistische partijen buiten de

de Sovjet-Unie voordoen. Het communistische studieblad "Politiek en Cultuur", in de Nederlandse taal verspreid, gaf zelfs gedurende de bezettingstijd (Juni 1940) nog blijk van zodanig blindelings volgen, toen het de politiek van Stalin om met Nazi-Duitsland te pacteren hogelijk prees en aan de Nederlandse neutraliteitspolitiek een honend commentaar wijdde. Thans wordt in "Politiek en Cultuur" en andere C.P.N.-organen wederom eenzijdige propaganda gemaakt voor de politieke en economische inzichten van het Kremlin. Het "nationale etiket" der C.P.N. wordt dientengevolge door deze politieke praktijken al weer menigmaal besmeurd.

Hoe hoog de waarde der communistische partij-pers door de communistische leiders zelf wordt aangeslagen, bleek nog eens op deze Brusselse conferentie. De meergenoemde professor Libois adviseerde, dat de intellectuelen als lid voor alles de plicht hebben, het marxistisch tijdschrift "Renovation" te lezen en er aan mede te werken. De inleider achtte het noodzakelijk, dat de intellectuelen in de partij werken, gelijk al de andere leden. Zij moeten hun communistisch dagblad aandachtig lezen en belang stellen in al de vraagstukken van de dag en aan de oplossing er van actief als communist medewerken.

Jean Terfve, de Waalse communistische voorman, wijdde in "De Rode Vaan", (de Vlaamse uitgave van het Belgische communistische dagblad) een artikel aan "de partij en de intellectuelen". Deze oud-minister achtte de misprijzende houding tussen intellectuelen als een wezenlijk deel der volksmassa, maar niet als "het zout der aarde". Evenmin hebben zij recht "aanspraak te maken op de rol ener leiderselite", zo verkondigde Terfve.

Het zou, blijkens zijn uiteenzetting, niet meer genoeg zijn tegenstrijdig of opstendig te wezen. In de positieve fase getreden, zouden de intellectuelen heden in staat zijn de reële basis te leggen voor een nieuwe wereld. We hebben ons ingespannen, aldus Terfve, om tot de intellectuelen een taal te spreken, die ze konden verstaan. We hebben rekening gehouden met hun manier van denken, maar tegelijkertijd hebben we aan hen concrete en gedisciplineerde methoden om te werken en actie te voeren voorgesteld. De hechte banden, welke hen met de grote volksmassa verbinden, zijn vooropgesteld. In hoeverre de kritische zin van al deze wetenschapsmensen als katarsis, dus als reiniging zal kunnen werken, hangt niet op de laatste plaats af van de mate waarin de "concrete en gedisciplineerde methoden", waarover Terfve heeft gerept, aan de intellectuele leden verplicht worden voorgeschreven. Het conformisme, dat met de mond wordt versmaad, is in de praktijk niet prijsgegeven. Dat zouden ook de intellectuelen in de communistische gelederen opnieuw kunnen ervaren.

IV. Psychologisch Adviesbureau van het A.N.J.V.

Het communistische Algemeen Nederlands Jeugdverbond stelde eertijds binnen zijn organisatie een Psychologisch Adviesbureau (P.A.B.) in. Sedert zijn oprichting, op 17 Februari 1946, verstrekte het P.A.B. adviezen van persoonlijke en van collectieve aard aan leden van het A.N.J.V., die met moeilijkheden hadden te kampen, waardoor zij als Verbondswerkers of in hun individueel bestaan nadelig dreigden te worden beïnvloed. Bij de oprichters van het Psychologisch Adviesbureau zat de bedoeling voor "ertoe bij te dragen de jeugd op te voeden in een nieuwe geest". Zo werd b.v. in / tegenstrijdig met de lijn van de Partij. Deze beschouwt de intellectuelen

in Juli 1946 in het A.N.J.V.-kampoord te Soesterberg een studie-
weekeinde gehouden over seksualiteit en moreel.

De eigenlijke opzet was, zo werd medegedeeld, dat twee cate-
goriën van het P.A.B. konden gebruik maken: eerstens de kernlei-
ders van het A.N.J.V., die advies zouden inwinnen voor bepaalde
in moeilijkheden verkerende kernleden; tweedens de individuele
gevallen. In de praktijk bleek het in hoofdzaak op het verstrekken
van persoonlijke raadgevingen neer te komen. Vooral van de diverse
ouders zou de medewerking zeer groot zijn geweest. De A.N.J.V.-
ers hielden zich, volgens de leider van het P.A.B., stipt aan de
verstrekte adviezen.

Deze leider, Dr. Herman Musaph, (Heymann Musaph, geboren
7-1-1915 te Amsterdam, van beroep arts, wonende Victorieplein 27
aldaar) is, evenals de medewerkers van het adviesbureau, commu-
nistisch georiënteerd. Dr. Musaph is gehuwd met Hendrika Kleere-
koper. Hij behoort tot geen kerkgenootschap. Andere leden, die
bij de oprichting van het Psychologisch Adviesbureau zitting had-
den genomen, waren Dr. A. C. Oerlemans, Dr. C. van Ende Boas, Paula
Erbé en twee hoofdbestuurders van het A.N.J.V.

Paula Erbé (Apollonia, Wilhelmina Erbé, geb. 2-8-1918 te
Amsterdam, van beroep pedicure) werd als sociaal werkster wegens
haar huwelijk met Jacob Kleerekoper en haar vestiging te Leerdam
nog in 1946 vervangen door Eva Leontine Rosa Loëb, geboren 17-9-
1913 te 's-Gravenhage, van beroep onderwijzeres, gehuwd met Heinz
Keyser, geb. te Groningen, wonende te Amsterdam.

De bovengenoemde Adrianus Cornelis Oerlemans, geb. 30-9-1909
te Vrijhoeve-Capelle, is arts aan het Wilhelmina Gasthuis te
Amsterdam en aldaar woonachtig Koningslaan 16. Hij was reeds voor
1940 lid van de C.P.N. Hij is secretaris-rapporteur van de Com-
missie van sociale psychologie van het Wetenschappelijk Bureau
der C.P.N.

Coenraad van Ende Boas, geb. 17-6-1904 te Rotterdam, van
beroep zenuwarts, wonende Stadionweg 80 te Amsterdam, is lid van
de juist vermelde commissie van sociale psychologie van het We-
tenschappelijk Bureau der C.P.N.

Dr. Musaph tenslotte is als A.N.J.V.-er tevens lid van de
Commissie van Beroep, een interne instelling van het Algemeen
Nederlands Jeugdverbond, welke oordeelt over geschillen van de
leden met betrekking tot het Verbondswerk.

V. "Spartacus".

De Communistenbond "Spartacus" heeft moeilijkheden onder-
vonden bij de uitgave van zijn weekblad, omdat men in Juni 1947
niet kon voldoen aan de door de drukker gestelde eis van contante
betaling. Na eenmaal verstek te hebben laten gaan, verscheen
"Spartacus" twee weken achtereen als gestencilde nooduitgave.
Het nummer van 12 Juli 1947 had wederom het normale uiterlijk.
Blijkbaar had een recente steunactie het tijdelijk ongerief niet
kunnen voorkomen. Een bedrag van honderden guldens, zo werd in
"Spartacus" vermeld, was door een fout van de Posterijen bijge-
schreven op een andere dan de postrekening van de Uitgeverij De
Vlam. Pogingen om het abuis te herstellen, hadden gefaald. In
meer algemene zin gewaagde de gestencilde nooduitgave echter van
"de exploitatiezorgen van een revolutionnair blad, dat bovendien
voor de Nederlandse arbeiders vrijwel geheel nieuwe denkbeelden
en nieuwe vormen van strijd propageerde". Afgezien

Afgezien van deze administratieve strubbeling werd echter snelle financiële hulpverlening nodig geacht. Nadien is een steunfonds "Spartacus op de Vesuvius" gevormd, dat maandelijks bijdragen voor het weekblad gaat vergaren. De penningmeester van dit "nieuwe blijvende fonds" is P. Nansink, Houtmankade 25 IV, Amsterdam-Centrum.

De Franse en Zwitserse "Spartakus"-groepen hebben in de Duitse taal ter gelegenheid van de eerste Mei 1947 een "speciale uitgave" van een "Spartakus"-pamflet in Duitsland doen verspreiden onder het opschrift "Honger".

Na twaalf jaar totale dictatuur, na zeven jaar oorlog en twee jaar bezetting en toegenomen honger zijn de arbeiders van het Roergebied en van geheel West-Duitsland wederom ontwaakt, zo luidt het in dit vlugschrift. De wilde stakingen en de massale demonstraties, waarmee de arbeiders uitdrukking gaven aan hun ontevredenheid en verontwaardiging worden er in geprezen als verzet van onderop. Sedert de glorierijke gevechten van de twintiger jaren in het Roergebied, waar de West-Duitse arbeidersklasse aan de spits van de internationale arbeidersklasse stond, was het niet meer tot zulke bewegingen gekomen gelijk in de lente van 1947. Niet slechts de partijleiders en vakbondsbestuurders, die - aldus een andere passage van het pamflet - helaas in dienst van het binnen- en buitenlandse kapitaal staan, moesten wijken, maar zelfs de bezettende macht. Tenslotte werd aangespoord tot verbroedering in proletarische geest.

VI. Verenigde Socialistische Staten van Europa (V.S.S.E.)

"Europa is de viersprong der historie genaderd", aldus werd geconstateerd ter internationale conferentie, welke op 22 en 23 Februari 1947 in Londen werd gehouden. Ze diende ter propagering van het denkbeeld om de Verenigde Socialistische Staten van Europa thans te gaan vormen. De Independent Labour Party, de links-radicalen onafhankelijke arbeiderspartij in Engeland, had deze bijeenkomst georganiseerd, waaraan een gelijkberechtigde Duitse afvaardiging mede deelnam. In deze kring van internationale socialistische zag men in de éénwording van Europa, inclusief Engeland, een kans om althans binnen het tijdsbestek van een menschenleeftijd de eerste stap te zetten op de weg naar een socialistische wereld. Op 21 en 22 Juni 1947 werd in de hoofdstad van Frankrijk een tweede congres belegd, waarin een definitieve bespreking zou plaats hebben van de wenselijkheid ener gemeenschappelijke actie. Een zeer omvangrijk rapport was de gedelegeerden vooraf overhandigd. Een uitvoerend comité werd in Parijs gekozen. Jacques Rees, die in het orgaan van de Nederlandse Bond van Vrije Socialistische "Socialisme van onder op" (16 Juli 1947) een beschouwing wijdde aan het door hem bijgewoonde Parijse congres, vermeldde, dat in dit nieuwe uitvoerende comité voor Nederland Jef Last, A. Langkemper en Schröder zitting zullen nemen.

Er wordt aan herinnerd dat Jef Last (representant van "de Vlam"-groep) reeds bij de eerste bespreking in Londen had voorgesteld voortaan over de verenigde socialistische volkeren te spreken en niet over de verenigde socialistische staten. De bedoeling hiervan was de vrije socialistische niet uit te sluiten van samenwerking. Te Parijs drong Jef Last nogmaals op deze naamsverandering aan.

In het socialistisch weekblad "De Vlam" was reeds vooraf

vooraf in een aantal beschouwingen ruime aandacht besteed aan het probleem van een verenigd socialistisch Europa. Een door de Nederlandse delegatie voorgestelde en door Jef Last verdedigde resolutie met betrekking tot Indonesië werd in Parijs unaniem aangenomen, "De Vlam" duidde echter niet aan, wat de strekking was van bedoelde resolutie, welke met het hoofdonderwerp van het congres niet rechtstreeks te maken had.

De Europese federalisten waren op het Parijse congres ook vertegenwoordigd. Alexander Marc, een vooraanstaand Katholiek, was hun voornaamste spreker. Deze tweede internationale bijeenkomst droeg nog duidelijk een verkennend karakter. Er vallen in deze kring van internationale socialistische groten principiële tegenstellingen waar te nemen. Voor de vrije socialistische kan, blijkens Jacques Rees, "eventuele" deelname aan verdere besprekingen en acties pas "overwogen" worden, wanneer duidelijk gezegd wordt, dat het gaat om de Verenigde Volkeren van Europa, als deel van de Verenigde Volkeren der Wereld. Rees achtte het niet waarschijnlijk, dat de deur voor zijn geestverwanten wijd genoeg zal worden opengelaten.

In "De Vlam" van 27 Juni 1947, waarin de stellingen van het Parijse congres zijn gepubliceerd, werd betoogd, dat een Verenigd Europa niet zal voortkomen uit de edelaardige ontwerpen van het soort der "Europese Unie" van Kalerghi en Briand. Evenmin zal een Verenigd Europa tot stand komen "door een politieke aansluiting zonder meer, die de tegenstelling tussen klassen en staten zou laten voortbestaan". Dit geldt, zo werd voorts nog aangevoerd, voor de Europese Federalistische Beweging, welke streeft naar een federalistische organisatie zonder zich een economische en sociale structuurverandering ten doel te stellen. Blijkens een andere zinsnede van de stellingen was er ook geen waardering voor de "Beweging voor de Verenigde Staten van Europa", gepropageerd door Churchill met de U.S.A. als model, welke zou pogen "de Europese bourgeoisie - onmachtig om zich te handhaven binnen het kader van een internationaal verdeeld Europa - te reorganiseren in continentaal verband". Gewaarschuwd werd tegen de gevolgen van de innerlijke zwakte der socialistische partijen, die er niet in weten te slegen hun minderwaardigheidscomplex te overwinnen tegenover de Stalinistische mystiek der Russische revolutie, waarnaast zij geen andere internationale conceptie kunnen stellen. Ook het in de praktijk vasthouden aan oude vormen en gedachten van strijd en propaganda, welke stammen uit de oppositietijd, werd gevaarlijk geacht voor het voortbestaan van de socialistische partijen. Het ontbreken van een socialistische internationale politiek wees men tenslotte aan als een der grondoorzaken van de druk, welke van twee zijden op de socialistische beweging wordt uitgeoefend, n.l. van rechts door hen die louter bescherming heten te zoeken tegen de Stalinistische dictatuur en wier socialisme nog slechts anti-communisme zou zijn en van links door de Stalinisten en hun aanhanger, die slechts bescherming zouden zoeken tegen de reactie en wier communisme slechts als anti-kapitalisme werd gekwalificeerd. Het behoeft, gezien deze voorstellingen van zaken, wel geen nadere toelichting, dat de op de Sovjet-Unie georiënteerde nationale communistische partijen weinig geestdriftig gestemd zijn jegens hen, die op bovengeschetste wijze ijveren voor een Verenigd Socialistisch Europa. De communisten lieten in Parijs verstek gaan.

VII. Jehova's Getuigen. (Theocratisch Congres Amsterdam).

VII. Jehova's Getuigen. (Theocratisch Congres Amsterdam)

In het R.A.I.-gebouw te Amsterdam hebben "Jehova's Getuigen" drie dagen vergaderd. Het theocratische congres, dat daar 13, 14 en 15 Juni 1947 werd gehouden, maakte vanwege de massale deelneming een uitgebreide technische organisatie noodzakelijk. Een der kleine voorzaeltjes van het R.A.I.-complex was als kinderkamer ingericht. Daar mochten de gehuwde getuigen hun kroost veilig onder toezicht achterlaten, teneinde zelf lezingen, velddiensten en andere plechtigheden ongestoord te kunnen bijwonen. De "kleine zaal", een oppervlakte van 4000 M², was door een hoge schutting in twee grote slaapruinten verdeeld, één voor de vrouwen en de andere voor de mannen. Enorme voorraden stroo waren er gedeponseerd, opdat de congressisten daar te gelegener tijd naar behoren zouden kunnen uitrusten van de vermoelenissen der samenkomsten. Aan de wanden van beide slaapzalen waren kapstokken gewimmerd. Omstreeks 1600 deelnemers uit alle windstreken konden zodoende aan nachtblues worden geholpen. Ongeveer 5000 deelnemers genoten daarenboven gastvrijheid in de woningen van Amsterdamse Getuigen van Jehova. Van de Amerikaanse gasten hielden o.a. broeder Suiter en broeder Franz toespraken, waarbij de Nederlander Jansen als tolk optrad.

Een goed betaalde baan, een mooi huis enz. dient een theocratisch soldaat te verwerpen. Eenvoud betrachten en veel werken in de velddienst achtte Suiter een gepaster leefwijze voor een Getuige van Jehova. Broeder Franz (Mr. F.W. Franz, vice-president der Watch Tower Society, Brooklyn) deelde mede, dat de organisatie in de Verehigde Staten over een zogenaamde "Koninkrijks-boerderij" van 240 ha. beschikt met een aparte opleidingsklasse. Daar is in 1943 een Wachttorens-Bijbelschool gesticht. Er is verder een radio-station, waarover in 17 talen door de Watch Tower Society wordt uitgezonden. Het werk in Canada noemde Franz moeilijk. In Quebec zouden naar zijn zeggen vele volgelingen gearresteerd zijn en het werk moet daar een grote tegenstand ondervinden. Zowel van Amerikaanse als Nederlandse kant werd scherpe critiek geuit op de R.K. Kerk, welke bedienaren van hun macht misbruik heetten te maken. Broeder Jansen (Gerrit Jansen, Amsterdam) deelde de congressisten mee, in het Zuiden van Nederland te werken en als Jehova's Getuige veel tegenwerking te ondervinden van Politie, gezegsdragers en "dragers van lange gewaden". Eenmaal was hij door de Politie opgebracht onder beschuldiging van een volksoploop te hebben veroorzaakt. De bevolking, aldus Jansen, wordt daar opgehitst door de fanatieke geestelijkheid. Broeder Jansen werd blijkens eigen onthulling door een conducteur uit de trein naar het Zuiden gezet wegens prediking in het openbaar. In een later gehouden rede noemde Mr. F.W. Franz, de eerder genoemde vice-president van de Watch Tower Society, Brooklyn, Rome de zetel van het fascisme en Vaticaanstad haar naaste buurmen. "Van hieruit blijft de Paus de bittere achtervolging van het genootschap leiden", beweerde deze spreker.

In het Sportfondsenbad aan de Linnaeusstraat te Amsterdam werden gedurende dit theocratisch congres een paar honderd dopelingen, in leeftijd variërend van 6 tot 70 jaar, ondergedompeld. Men zong gedurende deze ceremonie gewijde liederen. De dopelingen verschenen merendeels in bedkleding. Misschien als gevolg van de nog heersende textielnood verschenen enkele dopelingen in nachtlapon en ander minder decoratief toilet. In contrast daarmede trok de fraaie nieuwe bovenkleding, die vele Jehova's Getuigen tijdens

tijdens het congres droegen, de aandacht: degelijke mantels, truien, mantel- en colbertcostuums en kousen van vooroorlogse kwaliteit. Gebleken is, dat goedgeefse Jehova's Getuigen uit de nieuwe wereld daarmee hun Europese broeders en zusters hadden verrast.

Vijftien Nederlandse dienstweigeraars, ondergebracht in het kamp Lauwerpolder, werden Zondag, 15 Juni, in de gelegenheid gesteld het congres bij te wonen. Jehova's Getuigen, die militaire dienst weigeren, mogen zich niet van rechtskundige bijstand voorzien, maar moeten zich beroepen op een Bijbelwoord (Handelingen van de Apostel Paulus). De dienstweigeraars mogen zich niet beroepen op "De Wachttorens". Blijkbaar wil men van die kant voorkomen, dat "De Wachttorens" zou worden beschuldigd van aansporing tot dienstweigering.

VIII. Eenheids Vak Centrale (E.V.C.).

Zoals reeds in overzicht no.3 van dit jaar werd vermeld, waren er in de E.V.C.-gelederen sterke spanningen ontstaan, vooral na het grote Februari-congres in Amsterdam. De strijd der beide partijen, onderscheidenlijk de communistisch gezinde meerderheid en haar oppositie, kwam wel scherp tot uiting in de gang van zaken bij de afdeling Bouwvakken der E.V.C. te Rotterdam, waarvan het bestuur zich verzette tegen het optreden der landelijke leiding. Laatstgenoemde leiding had het bestuur der bedrijfsgroep Bouwvakken te Rotterdam geschorst en vervangen door meer C.P.N.-getrouwe leden der E.V.C. Deze nieuwe situatie bleef echter niet bestendig. Via een bestuursverkiezing op een ledenvergadering en na een referendum gelukte het aan het oude bestuur van de bedrijfsgroep te Rotterdam om de C.P.N.-gezinde nieuwe bestuursleden van achter de groene tafel te verdrijven en er zelf de oude plaatsen opnieuw te bezetten. De landelijke leiding erkende deze handelwijze niet en prompt werd op een vergadering, waar vrijwel uitsluitend bij de C.P.N. aangesloten E.V.C.ers aanwezig waren, wederom een nieuw bestuur gekozen.

Teneinde aan deze halfslachtige toestand een einde te maken, traden de landelijke leiding en het plaatselijk bestuur te Rotterdam in overleg. Als gevolg daarvan werd bekend gemaakt, dat alle leden van de bedrijfsgroep Bouwvakken te Rotterdam zelf per referendum moesten bepalen, wie als bestuurders behoorden op te treden. Uit de hier volgende namen kon worden gekozen:

C.Oosterwijk, (candidaat plaatselijk bestuur Rotterdam) en
S.Groenendijk, (candidaat der landelijke leiding) - als voorzitter;
Ph.G.Appels, (Rotterdam) en G.M.B.Clasquin (landelijk) als secretaris en
J.van Diejen (Rotterdam) en Ch.Roks (landelijk) als penningmeester.

Met grote meerderheid van stemmen behaalden de door het plaatselijk bestuur gestelde kandidaten de overwinning, zodat het landelijk hoofdbestuur het onderspit moest delven. Beide partijen hebben het resultaat van dit referendum aanvaard. De twee grote tegenstanders in deze prestige-strijd: Berend Blokzijl en Anton v.d.Berg, zijn, althans in het openbaar, weer verzoend. Op de grote demonstratieve vergadering der E.V.C. dd. 4 Juni l.l. te Rotterdam, traden beiden als spreker op.

In het vorig maandooverzicht werd de activiteit van de

de E.V.C. geschetst ten aanzien van de door haar vermoedelijk in internationaal communistisch verband georganiseerde stakingen. De Eenheids Vak Centrale heeft in de loop van de maand Juni duidelijk getoond wat van haar kant te wachten is, indien het in Indonesië tot een gewapend conflict zou komen.

Door middel van aanplakbiljetten en bekendmaking in de pers werd medegedeeld, dat de E.V.C. aan het N.V.V. en de Algemene Bond van Werkers in het Mijnbedrijf, verzocht had met haar contact te willen opnemen betreffende gezamenlijke actie ten opzichte van het gebeuren in Indonesië.

Bedoeld pamflet luidt aldus:

BEKENDMAKING,

" Tegen de koloniale oorlog de algemene werkstaking.
" Met het oog op het dreigende gevaar van een militaire aanval op
" grote schaal tegen de Indonesische Republiek, heeft het hoofd-
" bestuur van de E.V.C. zich tot het N.V.V. en de A.B.W.M. ge-
" richt, met het voorstel onmiddellijk te beraadslagen over de
" voorbereiding van een algemene werkstaking tot welke dient te
" worden overgegaan, indien de Nederlandse reactie kennelijk door
" toepassing van wapengeweld de beslissing tracht te forseren.

Het Hoofdbestuur der E.V.C. "

Veel succes heeft de E.V.C. met deze oproep tot dusverre niet gehad. Het N.V.V. liet weten, dat, zolang de Nederlandse Regering zich zou houden aan de bepalingen van de overeenkomst van Linggadjati; het N.V.V.-hoofdbestuur zich volkomen achter haar zou stellen. Het riep de leden op eenzelfde houding aan te nemen en niet toe te geven aan het drijven van onverantwoordelijke elementen. Ook de A.B.W.M. deelde bij monde van zijn voorzitter, de heer Hamers mede, niet op het verzoek der E.V.C. te zullen ingaan: "Ik ben helemaal niet in mijn schik met het schrijven der E.V.C.", verklaarde Hamers. Zijn bond zou in godsdienstig en politiek opzicht een onafhankelijke organisatie zijn, welke, volgens zijn zeggen, met de politiek niets uitstaande had. "Voorhandig zie ik de
" Indonesische kwestie als een politieke aangelegenheid, waarvoor
" wij niet bereid zijn te staken. Ook voelen wij niet voor een
" politieke ral ", aldus deze voorman van de A.B.W.M.

IX. Indonesië.

In de Amerikaanse nota aan de Republiek Indonesia heeft de C.P.N. aanleiding gevonden een verklaring uit te geven. Dit gebeurde na een samenkomst van het Dagelijks Bestuur, waarin op 30 Juni j.l. te Amsterdam de gebeurtenissen in Indonesië werden besproken. De communisten zijn van oordeel, dat de Amerikanen op grond van de "Truman-leer" ook in Indonesië de verplichtingen van Engeland overnemen en Zuid-Oost-Azië onder directe Amerikaanse controle brengen. De politiek van Amerika - aldus wordt in bedoelde verklaring verkondigd - impliceert niet alleen Groot-Brittannië op de achtergrond te dringen, doch vooral om Nederland uit de samenwerking met Indonesië te verdringen. Het Dagelijks Bestuur der C.P.N. protesteert met klem tegen deze buitenlandse inmenging in een geschil, dat uitsluitend Nederland en Indonesië aangaat.

Deze verklaring schijnt een typische navolging van het politieke spel, dat te Moskou in de internationale politiek wordt gespeeld. De begrippen zelfbeschikkingsrecht en zelfstandigheid der volkeren worden daarbij gehanteerd al naar gelang het te pas

pos komt in omstandigheden, welke niet stroken met eigen doeleinden. Zo heet het dan ook nu in de C.P.N.-verklaring, dat met de Amerikaanse nota het zelfbeschikkingsrecht van Indonesië en de zelfstandigheid van het Nederlandse volk meer dan te voren bedreigd worden. Er valt overigens weinig te vermelden wat als nieuw zou kunnen worden aengemerkt in de houding van de C.P.N. tegenover de Indische kwestie. Het standpunt dat deze partij inneemt is van algemene bekendheid. De propaganda, inzonderheid voor terugtrekking der troepen, heeft regelmatig voortgang zowel op vergaderingen als in de pers. In de aanwezigheid der militairen in Indonesië ligt, naar het heet, alleen gewelddadig ingrijpen als doel ten grondslag. Het Dagelijks Bestuur der C.P.N. heeft echter blijkens meerbedoelde verklaring met voldoening vastgesteld, dat de Nederlandse Arbeidersbeweging de gevaren van een liquidatie van Linggadjati door militair optreden steeds duidelijker heeft onderkend.

Dit "dreigende gevaar van een militaire aanval op grote schaal tegen de Indonesische Republiek" is voor de E.V.C. aanleiding geweest de mogelijkheid tot voorbereiding van een algemene staking onder het oog te zien. Dat dit verband houdt met een toezegging van Blokzijl tijdens het op Java gehouden Sobsi-congres ligt voor de hand.

Zowel de C.P.N. als de E.V.C. steunen in alle opzichten de door de Republiek gepropageerde nationale revolutie en voldoen daarmee aan de van die zijde gestelde verwachtingen. De Republiek heeft immers in de eerste plaats bij de vakbeweging in andere landen (Nederland, Australië, India) steun gezocht in de strijd tegen wat zo vaak genoemd wordt het Westerse imperialisme, i.c. voornamelijk het Nederlandse imperialisme.

"De Tribune" van de "Revolutionnaire-Communistische Partij" (R.C.P.) is van leer getrokken tegen de "koloniale bandieten", de bloedzuigers van het kapitaal, enz. Het blad concludeert, na nog een betoog in deze terminologie, dat als de strijd tegen de ondernemingen, hun chefs, personeel en aandeelhouders en tegen hun dienaren, de kapitalistische Nederlands-Indische en Nederlandse regeringen, niet gevoerd zou worden, dit voor de Indonesische massa's zelfmoord zou betekenen. Het woord "oorlog" heeft voor "de revolutionnaire volksmassa's geen enkele afschrikwekkende betekenis. Oorlog betekent de strijd om het leven; strijdloze onderwerping, een leven erger dan de dood",

De R.C.P. wil "geen vrede door overleg en onderhandelen" maar spoort aan de revolutionnaire oorlog tegen de eigen bourgeoisie te steunen. Daarvoor worden enkele argumenten aangevoerd. "De
" aanvaarding door de regering der Republiek en door die van Neder-
" land van Linggadjeti, het offensief der Nederlandse imperialis-
" tische rovers bij Modjokerto, het ultimatum der Commissie-Genc-
" reel, het ontslag van Sjahrir en de mobilisatie-order van Gene-
" raal Spoor - deze elkaar snel opvolgende gebeurtenissen getuigen
" van het feit, dat de Nederlandse bourgeoisie zich sterk genoeg
" voelt met geweld te dreigen en zo nodig spoedig de daad bij het
" woord te voegen. "

Dit soort propaganda is uiteraard in de eerste plaats bedoeld om de Nederlandse arbeiders te beïnvloeden en niet zo zeer om de Indonesiërs welgevallig te zijn. Het aantal hunner, dat bij de R.C.P. is aangesloten, is gering gebleven en van hen gaat op hun andere landgenoten niet veel invloed uit. De C.P.N. daarentegen heeft meer Indonesiërs tot zich weten te trekken en beïjvert

beijvert zich hen daadwerkelijk te beïnvloeden en dan inzonderheid tegen de Nederlandse Regering, waarbij wordt gesuggereerd dat men in Den Haag de koloniale uitbuiting van Indonesië, zoals dat in de communistische betoogtrant heet, niet wil prijsgeven.

Er is een streven van het Algemeen Nederlands Jeugd Verbond merkbaar zoveel mogelijk in contact te komen met de Indonesische jeugd. Dit pogen gaat gepaard met de belofte mede te zullen strijden voor vrijheid, vrede en rust. Of het A.N.J.V. hiermede een noemenswaardig resultaat heeft bereikt, is tot dusverre niet gebleken. De meest recente uiting in het verenigingsorgaan is echter: "Dat het geen ijdele woorden waren, die we onze Indonesische kameraden zonden, zullen we tonen door te blijven ijveren voor onze gemeenschappelijke eis: Troepen terug".

Het A.N.J.V. adopteert verder afdelingen van de Indonesische jeugdbeweging.

19 Juli 1947.

X. Stakingen. (overzicht Juni 1947).

Zie bladzijde 15, 16 en 17.

OVERZICHT STAKINGEN IN JUNI 1947.

- 15 -

<u>Bedrijf</u>	<u>Aanleiding</u>	<u>Druwing</u> <u>Vakbonden</u>	<u>Resultaat</u>	<u>Volgsnummer</u>
Meelfabriek De Sloutels te Leiden.	Eis loon 2e klasse gemonte.	Vakbonden stonden niet.	oorspr. eis niet ingewil- ligd, doch het loonverschil wordt door di- rectie in fonds gestort.	1
Steenfabriek De Koobongem te Wageningen.	Directie wilde voorge- schreven lonen uitbeta- len en optreden vak- bonden afwachten; arbeiders weigerden.	E.V.C. stunt alle stakers.	geen resultaat.	2
Textiel- fabriek Kaysers te Lonniker.	Eis tot verandering der werktijden i.v.m. hoge temperatuur.	K.A.B. benid- deldo.	werk onder dezelfde voor- waarden her- vat.	3
Textiel- fabriek Ter Kulle te Enschede.	proteststaking wegens vermoede overbelasting der arbeiders.	Alle vakbonden beniddol- den.	zaak in on- derzoek gema- ken en in gunstige zin voor de arb. geregeld.	4
Metaalbewer- kers te Adam en enige ver- spreide fabr.	Eis tot loonsverhoging, vacantielooslag en ver- hoogde ziekteuitkering.	Goorg. door EVC tegen Unie en BCG.	onder dezelf- de voorwaar- den is het werk hervat.	5
Houtbewerkers te Amsterdam en Zaanstreek	Eis tot loonsverhoging, en nat. feestdag geen snippordag.	Goorg. door EVC tegen Unie en BCG.	onder dezelf- de voorwaar- den is het werk hervat.	6
A.T.O. perso- neel te Rotterdam.	Protest ontslag 3 ar- beiders, later loon- kwestie.	Unie be- niddelde, EVC stakke	geen resultaat bereikt.	7
Hoogovens en Staalfabrie- ken te Velsen	Gedeeltelijke afwijzing van looneisen.	Vakbonden beniddol- den.	werk hervat in afwachting nader be- slissing coll.v. Rijksbenidd.	8

Landarbeiders van de D.U.W. prov.Gron.	proteststaking i.v.m. loonsverlaging.	Overgenomen door E.V.C.	eisen gedeeltematig ingewilligd	9
Ned.Kabel-fabriek te Delft.	uitblijven nieuw tariefloon systeem.	Geen inmeniging	nieuw tariefloon toegezegd en een toeslag van 10% met terugwerken de kracht uitbet	10
Landarbeiders Ned.Heide Mij. te Donkerbroek.	moelijkheden i.v.m. inhalen achterstallige werkuren.	Vakbonden be-middeld	na overlog der vakbonden word het werk hervat.	11
Wilton-Foyenoord te Schiedam	protest tegen verbod uitbetaling winstaandool door Coll.v.Rijksbemiddelaars.		Coll.v.Ribom. stomde toe in uitbetaling.	12
Bakkersb-drijven te Amstordam.	Eis tot loonhorzoning.	Georg. door E.V.C. tegen Unie en Rog.	godeltolijke inwilliging toegezegd.	13
Ned.Stoom-sloepdienst v/h P.Smit te R'dam.	Eis tot bespreking looneisen met de E.V.C.	Georga-nisoord door E.V.C.	staking duurde slochts 2 uren en had geen resultaat.	14
Isaloorders in versch. bedrijven te R'dam.	proteststaking ter ondersteuning E.V.C. looneisen.	Georga-nisoord door E.V.C.	onder dozelfde voorwaarden is het werk hervat.	15
Bouwvakar-beiders a/h K.L.M.geb. te Den Haag	Eis i.p.v. 10% toeslag 25% toeslag op C.A.O.-loon.	E.V.C. leden org. steunlijsten.	Eis toegewezen!	16
Textiel-fabriek To Strate on Vorecouteren te Aston.	Protost tegen terug-keer mededirecteur na ontslag als pol.doling	K.A.B. de tot staken.	Directeur voor-lopig niet in fabriek, rechter-lijke uitspraak wordt afgowacht.	17
Bouwvakar-beiders werkzaam te Oirschot.	Eis hoger dan C.A.O.-loon; merondool nam ontslag.	E.V.C. stookte.	De stakende arb. zijn successiovo-lijk anders aan het werk gegaan; staking verliop.	18

- 17 -			
Havonarbeiders dor S.H.B. to Amsterdam.	Eis toeslag nachtarbeid loonsverhoging en erkenning E.V.C.	E.V.C. nam cison cvor.	19
Wollenstof-fabriek Blomjous Tilburg.	Eis hogere dan C.A.O.-lonen en premies.	Eis. vakk. kenden af.	20
Wostersuikorfabriek to A'dam.	Nachtploeg oisto verhoging extra rantsoenen.		21
Personnel dor sloop-diensten to R'dam.	Eis verbetering arb.-voorwaarden en erkenning dor E.V.C. bij besproking.	E.V.C. adviseerde tot staken.	22
Appendage-fabriek Fa. Dikkors to Hongelo (0).	protest enige arbeiders tegen inhouding loon wogens verkoerd afgeleverd werk.		23
Bouwvakarbeiders to Groningen.	Eis i.p.v. 10%, 25% toeslag op het C.A.O.-loon.	E.V.C. adviseerde tot staken.	24
Sigaronfabr. NV. Spaan en Bertram to Amersfoort.	Eis ruimere hoeveelh. dokbladen voor de sigaronproductie en loonsverhoging.	Vakb. bemiddelden.	25
Lassers b/d Ned. Dok en Scheepsb. My. to A'dam.	2-urige langzaam-aanactie voor 10% loonsverhoging door ged. arbeiders.	E.V.C.-leden stockten	26
Katoenafval-fabriek v/h M.v. Dam to Enschede.	Eis loonsverhoging en premietoeslag; eerst 24 u. proteststaking later voortgezet.	Door E.V.C. georganiseerd.	27

Work hervat, naar besprekingen met schoopv. ver. worden geloudeu.

Staking duurt nog voort.

Werk normaal hervat.

Geschilpunt in besproking genomen.

N.V.V. heeft besproking opgenomen met directie; inwilliging oison reeds gedeeltelijk toegozogd.

Dir. zegde een toeslag van 5% toe bij verwerking van slechter materiaal.

2-urige proteststaking van ged. arb.; poging tot uitbreiding mislukte; werk normaal hervat.

Eis word niet ingewilligd, waarna de staking met ingang van 2-7-1947 weer word opgeh.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27
19																											
20																											
21																											
22																											
23																											
24																											
25																											
26																											
27																											

erige duizenden
op 15/6-600; op 17/6-1500.

160
30

op 23/6-900;
op 24/6-480.

20

40

140
180

18
18

x) waar geen vermelding voorkomt, werd nog niet over gegevens beschikt.